

КРИС ПАР ЧАКАНЕ

Превод от английски: Григор Попхристов, 1982

chitanka.info

Пътят водеше нагоре от Гулеа, през високите върхове и продължаваше дори по-високо до платото на двете слънца-близнаци.

Наближаваше времето на Пристигането. Небето беше оранжево и Трен работеше на своя път, правейки го равен и безопасен преди Слънцата да се срещнат и въздухът да експлодира.

Той разполагаше само с времето между Оранжевото и Жълтото небе, за да завърши пътя. Слънцата се приближаваха едно към друго. Скоро щеше да настъпи времето на Бялото небе. Тогава слънцата щяха да минат едно зад друго и горещината щеше да дойде заедно със сезона на Разтопените дъждове, изгаряйки всичко върху високото плато. Трен работеше през времето на Оранжевото небе. Той чистеше, копаеше и заглаждаше, докато почти напълно се изтощи.

Трен беше Великият Мислител на Съвета на Мисълта на своята планета Рорена. И той знаеше за Пристигането. Те щяха да дойдат от Земята.

Още от първия път, когато Трен се беше научил да оставя своя разум отворен към Вселената, той знаеше, че на планетата Земя съществува разумен живот. Той беше приел техните мисли и ги беше изучил. Изглежда, че земните жители имаха начин на мислене, който им позволяваше да предават мислите си навън, но не можеха да ги приемат обратно.

На Земята те имаха тромава форма на връзка помежду си. Те имаха имена, реч, картини, жестове, писменост. Отначало Трен смяташе, че това е случайно. На Рорена разменяха мислите си без външна помощ. На Земята имаше твърде примитивна форма на този вид мислене. Те го наричаха телепатия, но изобщо не бяха наясно с него.

Така Трен прекарваше своето време. Той слушаше мислите, идващи от Земята, и излагаше своите намерения пред Съвета на Мисълта. След това се научи да нарича нещата на Рорена, както те правеха това на Земята.

С течение на времето научи, че храненето на Земята е различно от това на Рорена. Земните същества се хранеха често с много и различни храни — малки живи същества, които те убиваха, и неща, които растяха и бяха изскубвани от земята. На Рорена се хранеха само с даващите живот Уаеа.

Гаранг, най-големият в Съвета на Мисълта, отглеждаше Уаеа във времето на Сивото небе, когато нямаше слънца. Това време беше от другата страна на планетата, където беше влажно. Уаеа се нуждаеха от влага, за да растат. Така Гаранг, който се трудеше усилено в тъмнината, се грижеше за блатата до залива и правеше за Уаеа канали, по които те да плуват към Гулеа — мястото на Трен, за да го хранят.

Уаеа представляваха светещи в тъмнината малки ярки петънца, които плуваха като светли реки през цяла Рорена и даваха живот и енергия на Трен и на Съвета на Мисълта.

За момент Трен беше озадачен от времето на Земята. На Рорена нямаше дни. Трен беше научил, че земният ден беше времето между Оранжевото и Жълтото небе, когато слънцата се приближаваха едно към друго. А една година беше малко повече, отколкото времето между разтопените дъждове.

Понякога Трен се опечаляваше, че неговото понятие за Земята е непълно. Изглежда, тя беше масивна в сравнение с Рорена, която беше малка планета. Земните същества не биха могли да подскачат така леко, както на Рорена, защото гравитационното притегляне на Земята трябва да беше огромно, а земните същества — гиганти.

Но когато научи за пристигането, трудно можеше да обуздае възбудата си, защото всички негови предположения, всички негови търсения щяха да получат отговор. Той щеше най-после да се срещне със земните същества и да установи връзка с тях.

И така той работеше.

Гулеа беше мястото на Старите мисли. Съществата на старата Рорена бяха отдавна умрели, но Мислите им бяха останали. Трен ги чувствуваше във всяка част от своя мозък, но знаеше, че земните същества нямаше да ги разберат. Затова той беше взел скали, големи колкото него, беше ги поставил изправени и беше изобразил върху тях картини от живота на Рорена. Беше изобразил себе си, Гаранг и Съвета на Мисълта. Той направи символи на Светлото време и Тъмното време, из Слънцата-Близнаци и Разтопените дъждове, на каналите на Уаеа. Земните същества щяха да разберат картините, неговите резби. Те щяха да видят, че на Рорена има разум и щяха да поискат да останат.

Те щяха да кацнат върху платото по време на Жълтото небе. Платото беше опасно. На Рорена нямаше пътища. Те бяха земно нещо. Затова Трен правеше своя път и го покриваше с червен пясък, който

беше най-сигурният, най-гладкият минерал на Рорена. Той нямаше обаче да издържи нито на усилващата се горещина, нито на Разтопените дъждове. И той го прокарваше от платото право надолу през върховете към Гулеа.

След това проправи до Гулеа и каналите на Гаранг за Уаеа. Всичко това беше вече завършено. Пристигането приближаваше, а той беше изтощен от работа. Трен изчисти съзнанието си и го отвори за земните мисли.

* * *

Космическият кораб беше на път.

Макинтош бе срещнал трудност при осъществяване на връзката с Контролната база. Атмосферата в района на планетата съдържаше електричество и отслабваше сигналите.

Кастнер се беше изнервил. Петте години в полет бяха преуморили и четиримата астронавти. Това беше най-дългият полет, предприет досега от Земята, и макар и тренирани за полети на далечна разстояния, всички те бяха неспокойни и уплашени.

— Кацането ще бъде трудно — каза Кастнер, като нагласяваше електронното зрение. След това се обърна към Макинтош: — Притеглянето е по-голямо, отколкото очаквахме.

Макинтош беше загрижен.

— Мисля, че наистина ще бъде трудно — каза той. След това изключи от екрана Контролната база и се обърна към Кастнер: — Да включи ли ракетните двигатели за спиране?

— Включи ги — отвърна Кастнер и се хвана за стола, на който седеше.

Атмосферата на планетата беше рядка, но все пак достатъчно плътна, за да могат спирачните двигатели да се противопоставят на притеглянето ѝ, защото в противен случай биха се разбила на парчета.

Миид и Ламберт бяха захранили компютъра с възможното най-голямо количество информация около пътуването. Показанията на уредите бяха записани и Ламберт бързаше да ги анализира. Миид беше нетърпелив.

— Ти ще ни приземиш безопасно. Пет години съм чакал този миг. Там долу има живот. Искам да науча всичко за него. — Миид се облегна назад. Нетърпението му се беше изпарило. — Чувствувам го — дълбоко в съзнанието му нахлуваха мисли.

Ламберт се засмя.

— Вие, биолозите — подразни го той, — твърде много се безпокоите. Ти ще имаш твоите създания съвсем скоро. В тази галактика единствено на Нова има живот. Ти ще бъдеш най-щастливият от нашата компания, само веднаж да кацнем.

Мислите, нахлуващи в съзнанието на Миид, даваха все повече своето отражение върху лицето му.

— Не е Нова — просто каза той. — Това не е Нова.

— Какво каза? — попита Кастнер гневно. — Че сме се отклонили от курса, това ли загатваш?

— Не е Нова — само повтори Миид.

— Аз си знам работата — извика Кастнер към Миид. — Значи според теб сме се отклонили от курса и показанията на всички уреди са погрешни, така ли?

— Не е Нова — каза отново Миид.

— Вижте! Вижте това! — извика изведнъж Ламберт.

Пред носа на кораба се беше появила мъждукаща светлина. Атмосферата, изпълнена със златен прах, се плъзгаше покрай тях. Небето внезапно стана яркожълто, обширната повърхност на новата планета се наклони и се разля пред очите им. Срещу тях, обкръжена от многоцветни пръстени, горяха две слънца. Големите слънца на Нова.

Макинтош препредаде спокойно информацията на Контролната база. Беше съмнително дали ще достигне, но той изпълня задачата си съгласно предварителните указания.

— Давам заден ход. Пълно натоварване пет милиона и шест хиляди паунда. Гравитационно съпротивление — отношение две към едно. Гравитационно съпротивление — отношение едно към едно. Изравняване. По курса. Насочване към мястото на кацане.

И там беше пътят.

Той минаваше нагоре между върховете — сигурен, блестящ, рубинен. Най-малко петдесет мили широк и хиляда мили дълъг.

Те достигнаха платото. Космическият кораб спря за момент във въздуха и се приземи.

Кастнер включи механизма за отваряне на вратата. Макинтош настрои личния си предавател на вълната на Контролната база. Ламберт отвори люка към планетохода.

Всички с изключение на Миид бяха с повдигнато настроение.

— Не е Нова — отново рече той. — Рорена — и се отпусна назад.

* * *

Трен знаеше, че Пристигането беше близко. Той изследваше небето над платото, мъчейки се да открие някаква следа от земните същества. Мислите бяха близо, но той не виждаше нищо.

На цялата планета Рорена живееха Трен, Гаранг и Съвета на Мисълта, наброяващ петима. Скоро те щяха да имат компания и самотата на Рорена щеше да свърши.

Трен се разтърси от радост.

Очите го заболяха да се взира в яркото небе, но не можеше да види нищо. Тогава на жълтото небе, минавайки покрай слънцата, се показа една малка сребърна светлинка. Тя се виждаше на небето като съвсем малко петно. То нарасна малко, блесна на светлината, задържа се за момент във въздуха и се спусна към платото. Беше колкото глава на карфица и Трен едва го виждаше.

* * *

Астронавтите бяха смаяни от размера на платото. Би им отнело един месец време, за да го пресекат от край до край. Горещината ставаше непоносима, а прахът намаляваше видимостта.

Пътят започна. Той се простиваше пред тях като яркочервено море и беше с такива огромни размери, че те не можеха да видят нито началото, нито края му.

От двете страни на пътя се издигаха масивни върхове, които се губеха в жълтата мараня. Големината на кристалите, от които беше направен, варираше от крикетна топка до тиква. Те всички бяха плоски отгоре и имаха тъмночервен оттенък.

Кастнер спря планетохода по искане на Ламберт, който изскочи веднага, за да ги изследва.

— Някаква въглена субстанция — говореше той почти на себе си, докато изследваше един огромен кристал, драскайки го безрезултатно с диамантеното острие на длетото. — Съпротивява се на диаманта, това е фантастично! Като се върнем на кораба, ще продължа да го изследвам, но мога да се закълна... Е добре, не зная точно, но предполагам, че това са червени диаманти. Това е всичко, което мога да кажа засега. Ще направя още анализи...

Кастнер стана нетърпелив.

Отвъд рубиновия път се издигаха повече върхове, но Миид можеше да види, че те не са естествени. В тяхното разположение имаше ред и дисциплина.

Миид подкани Ламберт да се върнат обратно в машината.

— Ти взе своите мостри. Но тук има още неща. Ние трябва да побързаме. Това не търпи отлагане. *Трябва да побързаме.*

Миид знаеше, че на планетата има живот. Чувствуваше го. Той беше наблизно.

Машината продължаваше напред върху кристалите, като се плъзгаше по тях с леко свистене. Пътят беше започнал да се стеснява и след малко те дойдоха на Гулеа.

Скалите се издигаха на височина почти колкото Еверест. Във всяка една от тях имаше симетрия, една форма, която ги правеше уникални. Върху им бяха гравирани линии и форми, които нямаха естествен произход.

Въпреки големия си опит и интелигентност нито един от четиримата астронавти, нито дори Миид, не можа да определи значението на тези скали.

Те бяха твърде огромни.

Миид беше покрусен.

— Това означава нещо. Тук *има* живот. Ние трябва да продължим — каза той.

— На Нова се очакват бури — извика Кастнер. — Трябва незабавно да се връщаме. Това ще ни отнеме седмици.

Миид погледна напред. Пред тях се простираше лека многоцветна мъгла, а зад нея имаше живот.

— Продължаваме — каза той.

И така, те продължиха.

* * *

Трен почувствува близостта на земните същества. Той вече знаеше, че са малки. По-малки, отколкото той изобщо някога е предполагал. Сърцето му бе тъжно, защото знаеше, че те никога няма да могат да разберат неговите резби, неговите картини. Животът на Рорена не беше представен в подходящ за тях вид. Те щяха да го открият по друг начин. Той трябваше да им го покаже. Но с това рискуваше да ги уплаши. Той знаеше, че трябва да им се покаже.

Беше му трудно да вземе това решение, но там имаше един — Ми — Мии — Миид, когото Трен знаеше. Единственият, който щеше да разбере. Земните същества бяха примитивни, но Миид щеше да разбере. Така би било по-безопасно.

Наближаваше сезонът на Разтопените дъждове и Трен се страхуваше за безопасността на астронавтите. Той погледна към небето и видя белотата, избухваща на пръстени от слънцата. Пръстените щяха да стават все по-големи, докато изпълнят цялото небе, тогава капките разтопен метал на Разтопените дъждове щяха да дойдат, изгаряйки и разрушавайки всичко по пътя си.

Трен се нуждаеше от сила. Той беше лежал спокойно твърде дълго в очакване на Пристигането. Уаеа щяха да го подкрепят. Той не трябваше да им се показва. Имаше нужда от енергия, защото не знаеше какво му предстои. Мислите му бяха объркани поради неакуратността му при изчисляване на размера им.

Така сега без страх за себе си, но с покровителство и страх за земните същества той се надигна, за да се нахрани.

* * *

С приближаването на машината светлината ставаше все по-ярка. Тя приличаше на блясъка на масивно плоско огледало, изправено на слънце.

Кастнер беше ужасен. Той попипа с ръка за лазерното си оръжие — беше на мястото си зад него.

Там, където свършваха големите камъни, започваше една голяма река с ярки създания, прилични на попови лъжички и с размери на човек. Те имаха живи кръгли лица с усмихнати уста и огромни очи. Останалата част от тялото им представляваше опашка, която пляскаше като камшик във водата.

Но най-невероятното от всичко беше фактът, че всички те бяха прозрачни и святкаха като електрически крушки.

— Ето, ти си тук, Миид, а там са твоите животни — каза с усмивка Ламберт, докато вземаше проба от водата.

Поповите лъжички дойдоха към сондата, усмихнати и бляскащи. Ламберт още се усмихваше.

— Приятелски настроени същества — добави той.

Миид знаеше, че това не бяха съществата, които търсеше. Той почти презираше Ламберт за неговата наивност.

— Виж! — посочи Миид създанията. — Виж, всичко се вижда под кожата им. Обърни внимание на костния им строеж. Виж помпащото устройство — едно примитивно сърце. Сега, видя ли това? — Миид сочеше мозъка, който беше колкото грахово зърно. — Това не е разумно същество — продължи той. — Ще се върнем по-късно на този въпрос, но нещо друго, нещо, притежаващо знания, е направило тези паметници. Него трябва да открием.

Кастнер беше разярен.

— Нямаме време за губене! — извика той. — Вземи твоите мостри. Бурята приближава. Трябва да се връщаме.

Но Миид знаеше, че има още нещо. До тях имаше живот, какъвто те никога не бяха виждали. Другите трима чувствуваха дълбоко в себе си, че той беше прав. Имаше нещо — живот, — което можеше да чувствава, да мисли, да обича.

Земята под тях потрепери. Зад морето от попови лъжички се надигна една сива огромна като планина форма. Тя се извиси над тях. Беше с невероятна височина. Външните линии бяха неопределени. Приличаше на килим, с глава като голяма капка и четири ъгъла към нея, които се тресяха като желе. Тя се изви над морето и със своите многобройни, протягащи се от корема надолу пипала започна да засмуква огромни количества от електрическите попови лъжички.

Усмиващите се малки животни ставаха на каша в изчезваха в тялото на гиганта.

Трен се хранеше.

* * *

Четиримата мъже бягаха към машината. Само след няколко секунди и те вече пътуваха по обратния път към космическия кораб. Страхът беше завладял Кастнер. Той форсираше машината, обхванат от паника, ужасен от чудовището.

— Видяхте ли това? — изкрещя той. — Помислете само какво може да ни стори едно такова същество — той увеличи още скоростта. Те приближаваха платото, а небето беше вече бяло.

Миид седеше мълчаливо. Ламберт го погледна.

— Това беше съществото, което търсеше, нали?

— Да — отвърна Миид, облегна се назад и потъна в мислите си.

* * *

Сега над платото гореше само едно слънце. Небето беше бяло като нажежено желязо. Сезонът на Разтопените дъждове беше настъпил.

Трен чувствуваше ужаса, обхванал четиримата астронавти. Сърцето му се изпълни с мъка, защото знаеше, че те се страхуваха от него, а не от това, което идваше от небето.

Той наблюдаваше малкото, сребърно като върха на карфица влечуго пред себе си. То се движеше толкова бавно, че докато стигнеше до платото, дъждът щеше да започне. Ако той я ускореше, астронавтите можеха да достигнат невредими космическия кораб и да заминат навреме, но малката машина не беше конструирана за такава скорост, за каквато мислеше Трен.

Той установи с тъга, че трябва да ги следва и всява ужас в тях. По този начин те може би щяха да се спасят, ако бъдеха достатъчно бързи.

И като се сви и се плъзна, той бавно ги последва. Трен би могъл да достигне платото с пет скока, но се сдържаше и ги следваше търпеливо.

И през цялото това време ослепително бялото небе потреперваше заплашително.

* * *

Машината се движеше бързо върху платото. Астронавтите се приближаваха към своя космически кораб. Кастнер беше ускорил планетохода до краен предел. Той погледна назад към другите.

— Вижте това! — извика той ужасен. — Това нещо — то още ни следва. Ние никога няма да можем да се отървем от него!

Миид беше спокоен.

— Не се безпокойте — каза той, — ние ще бъдем спасени.

Космическият кораб се виждаше. Небето ревеше. Като че ли планетата щеше да се разцепи на две. Големи капки разтопен метал падаха върху платото. Отначало една или две, те набираха инерция, падаха на земята и изгаряха всичко в мястото на приземяването си.

Астронавтите бяха само на няколко ярда от космическия кораб, когато дъждът се засили. Те скочиха от машината, но преди да успеят да влязат, се появя съществото, сиво и ужасно. То нарастваше, приближавайки се с големи скокове, докато скри напълно от тях рубинения път, съскащите слънца, цялото небе.

Висящите от корема му пипала се извиваха, като затъмняваха и скриваха гледката им.

Кастнер грабна лазерното оръжие.

— Не! Не! — извика Миид, протягайки ръка, за да спре оръжието. — Не! Ние сме спасени!

— Спасени? — Нервите на Кастнер не издържаха. — Спасени? — извика отново той. — Ние сме под това нещо, то ще ни разкъса!

С един удар Кастнер изпрати Миид на прашната земя. Пипалата бяха близо. Те опипваха, чувствуваха, отдръпваха се. Огромното тяло се изви като арка и ги закри от бурята.

* * *

Трен закри небето със своя гръб. Земните същества бяха спасени, на сигурно място под него. Но докато капките от разтопен метал нараняваха неговия гръб, лъчите от лазера на Кастнер се забиваха в неговия корем.

Трен беше лежал на платото през време на Оранжевото и Жълтото небе. Земните същества отдавна се бяха завърнали невредими на своята планета. Но Трен беше болен, близо до смъртта.

Гаранг му беше изпратил Уаеа да му дадат живот, но неговият корем беше така наранен от малкото земно оръжие, че той не можеше да се храни.

Гаранг и Съвета на Мисълта разбираха тъгата на Трен. Те знаеха също, че трябва да го оставят да намери сам отговора. Трен беше Великият Мислител, по-мъдър от всеки друг на Рорена. Те не можеха да направят нищо друго за него, освен да му окажат състрадание.

Една мисъл поддържаше живота на Трен. Единият — Миид, — той *знаеше*. Щеше да дойде време, когато и други земни същества щяха да разберат. Щеше да има друго Пристигане. Това щеше да отнеме много земни години, но Трен щеше да чака. Той щеше да направи своите изображения малки — толкова малки, колкото можеше. Щеше да работи дълго и упорито върху малки сложни образци. Щеше да направи много малки пътища и да се скрие далеч от Гулеа, докато не се увери, че няма да им причини страх.

Той влачеше болния си гръб надолу по пътя. Оглеждаше своите големи паметници и правеше необходимите изчисления. Неговата задача беше почти невъзможна, но той щеше да я изпълни. Той ще покаже на земните същества всичко за Рорена в позната за тях форми. Ще осъществи връзка. Един ден те ще разберат.

Трен отвори отново своето съзнание към Вселената, за да може отново да приема мисли от Земята. След това легна по гръб и се приготви да чака.

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 38,39,40/1982 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.